

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2015 – PAŠVĖSTOJO GYVENIMO METAI

Sveikiname padėkos ženklą „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ nominantus!

2014 m. gruodžio 26 d., švenčiant 10-ąsias Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konsekavimo metines, padėkos ženklais buvo apdovanoti šie bažnyčiai nusipelnę žmonės:

Kauno miesto meras **Andrius Kupčinskas** – už aktyvų rūpinimąsi projektu „Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios aplinkos tvarkymas“ įgyvendinimu;

Lietuvos Respublikos Seimo narė **Rasa Juknevičienė** – už nuopelnus aktyviai ir kūrybingai puoselėjant kultūrinį bei dvasinį gyvenimą parapijoje ir paramą atstatant Tautos šventovę;

Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos nariai **Diana ir Germa Balkai** – už nuopelnus dalyvaujant parapijos gyvenime ir dosnų Kristaus

Prisikėlimo bažnyčios rėmimą.

Linkime Jums gausios Dievo palaimos, savo gyvenimu liudijant Kristaus Gerąją Naujieną!

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Viešpaties Apsireiškimas (Trys Karaliai)

Pagal Bažnyčios tradiciją sausio 6 d. (Lietuvoje – šiai datai artimiausią sekmadienį) švenčiama vadinamoji Trijų Karalių šventė. Tačiau niekur nėra parašyta, kiek išminčių iš tikrųjų aplankė Kūdikelį Jėzų, ir apie tai, kad jų buvo trys, sprendžiama tik iš dovanų skaičiaus – aukso, smilkalų ir miros. Graikiškasis šios šventės pavadinimas *Epifanija* reiškia Dievo apsireiškimą, pasirodymą: Mergelėje Marijoje įsikūnijęs Dievo Žodis tapo Kūnu ir apsireiškė žydų tautai. Mato Evangelijos antrajame skyriuje šis aprašomas įvykis yra savotiškas paradoksas: juk ne žydai, Dievo išrinktoji

tauta, skuba pagarbinti jiems pažadėtojo Mesijo, o pagonys! Todėl ši šventė dar vadinama Kristaus Apsireiškimu pagonims.

Išminčiai, nors buvo pagonys, tikriausiai žinojo žydų tautos istoriją, skaitė Pranašų knygas apie Dievo žadėtąjį Mesiją, Išganytoją, Pasaulio Gelbėtoją. Atidžiai stebėdami dangų, jie išvydo naują šviesą – neregėtą ir paslaptiną sužibusią žvaigždę. Išminčiams kilo džiugi mintis: „Juk tai Dievo ženklas, tai Jokūbo žvaigždė praneša pasauliui apie ypatingą užgimimą!“ Ir vedami ryškios žvaigždės jie išsirengė į kelionę.

Deja, jų klausimas: „Kur yra gimusis žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti“ (Mt 2, 2) ne tik kad nenudžiugino žydų, bet, priešingai, juos išgąsdino. „Tai išgirdęs karalius Erodas sunerimo, o su juo ir visa Jeruzalė“ (Mt 2, 3). Erodas „sukvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto aiškintojus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Mesijas“ (Mt 2, 4). Rašto aiškintojai rado pranašo Michėjo knygoje, kad Mesijas turįs gimti Betliejuje. Tai sužinoję išminčiai skubiai iškeliavo į Betliejų.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Tačiau žydų dvasininkai liko abeingi šiai džiugiai žinia, o Erodas veidmainiškai išminčiams taria: „Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad aš nuvykęs jį pagarbinčiau“ (Mt 2, 8). Jeruzalės žydai apstulbo, nes jie gerai žinojo Erodo žiaurumą, jo nesiskaitymą su jokiais priemonėmis, kad tik pašalintų iš kelio bet kurį pretendentą į valdžią. Taigi Jeruzalės gyventojus išgąsdino išgirstoji žinia, grasinanti naujomis žudynėmis. Vėliau, kaip skaitome Mato Evangelijoje, išminčiams grįžus kitu keliu, Erodas iš tikrųjų liepė Betliejaus apylinkėse išžudyti visus kūdikius iki dvejų metų, tikėdamasis tokiu būdu apsisaugoti nuo būsimų konkurento.

Žvaigždės lydimi Betliejuje Išminčiai suranda „kūdikį su Motina Marija“ (Mt

2,11). Nepaisant skurdžios aplinkos, jie atpažįsta Kūdikyje Dievo siųstąjį Mesiją ir „parpuolę ant žemės, jį pagarbino“ (Mt 2, 11). Nors Kūdikis neturėjo jokių viešpatystės požymių, atvykęliai „atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miroso“ (Mt 2, 11). Šiomis brangiomis dovanomis, kurios simbolizuoja valdžią, jie pripažino Jėzų esant Mesiją – Dievo Pateptąjį, Kristų, Dievo siųstąjį žmonių Išgelbėtoją.

Senajame Testamente pranašas Izaijas žydų tautai skelbė, kad Mesijui tautų valdovai neš dovanas, suklupdami prieš Jį: „Kelkis, nušviski! Tavoji šviesa atėjo, VIEŠPATIES šlovė virš tavęs sušvito. <...> Tautos ateis prie tavosios šviesos ir karaliai – prie tavojo tekančio spindesio. <...> Atvyks visi iš Šebos, aukso ir smilkalais nešini, – jie paskelbs VIEŠPATIES šlovingus darbus“ (Iz 60, 1-6).

Pasak II amžiuje gyvenusio šventojo Irenėjaus iš Liono, auksas šlovina Kristaus karališkumą, smilkalai – Jo dieviškumą, mira – Išganytojo kankinystės misiją. Vėliau šios dovanos įgijo moralinį svorį, susijusį su gyvenimu tu, kurie kaip Karaliai puola ant kelių prieš Kristų. Auksas tapo dorybės simboliu, smilkalai – maldos simboliu, o mira įkūnija drąsiai ir ištikimai išgyvenamą kančią dėl Kristaus. Šiais simboliais krikščionys išreiškia pagarbą Kristui savo kasdieniu gyvenimu, kuris kupinas gerų darbų, maldos ir pasiaukojimo.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, tegul Trijų Išminčių gyvas ir drąsus tikėjimas sustiprina mus, suteikia drąsos keisti savo širdį, kad ji atpažintų Dievo ženklus, Jo teikiamas malones, už kurias sugebėtume nuolankiai, suklupę ant kelių prieš Jėzų, padėkoti.

Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Kodėl grožis yra toks svarbus? (4)

Grožis yra galingas, jis gali būti pati galingiausia jėga žemėje ir tik jis išsaugos pasaulį.

Grožis kalba. Visi esame patyrę mašinų spūstį. Tačiau pakanka prisiminti, ką reiškia atvykti į gražią vietą, sodybą, kur galima ilsėtis, ir pasidaro gera. Būnant su ramia miela moterimi daug kas keičiasi: širdis nustoja daužytis, atsipalaiduojate, patikite, kad viskas bus gerai. Mums reikia to, ką kalba Grožis.

Grožis taip pat kviečia. Mus apžavi graži muzika, norisi vėl ir vėl jos klausytis. Gražus gamtos vaizdas kviečia ten užėiti, atrasti, švęsti jį. Gera knyga mus pagaua, įtraukia. Dievas iš mūsų laukia visų šių atsakų. To tikisi ir moteris.

Grožis maitina. Mūsų sielos nepaprastai geidžia tokio maisto. Moters krūtys ir kūnas yra vienas gražiausių Dievo kūrinų. Krūtimi ji pamaitina kūdikį, teikia gyvybę. Tai stublbinantis atspindys to, kad Grožis mus maitina.

Grožis guodžia. Jame yra kažkas giliai gydančio. Gedinčiam siunčiame gėles, nes tik grožio dovana kalba pakankamai ir teisingai, gali nuraminti sielą.

Grožis įkvepia. Motinos Teresės aki-vaizdoje žmonės jautėsi kitaip, nes jos gražus gyvenimas kvietė kitus į kažką aukštesnio.

Grožis yra transcendentinis. Kartais grožis būna toks gilus, kad mus perskrodžia ilgesys: ilgimės Rojaus, kuriam buvome sukurti.

Grožis yra pati esmingiausia ir labiausiai nesuprasta Dievo ir moters savybė. Moteris giliai savo sieloje žino, kad trokšta nešti grožį pasauliui. Gal ji neteisingai supranta, kodėl turi tai padaryti, bet tai yra jos širdyje. Taip ji sukurta, nes atspindi Dievo paveikslą. Norint būti gražiai, nereikia naudoti kerų ar vargti grožio salone. Grožis yra esmė, kurią kiekvienai moteriai Kūrėjas suteikė jos sukūrimo metu. Pats Dievas ilgisi romantikos ir

sako, jog grožis yra esminis dalykas. Štai kodėl moteris ilgisi tų pačių dalykų, o jos širdyje užslėptas švytėjimas, kurio pasauliui desperatiškai trūksta.

(Tėsinys, pradžia nr. 141-143)

Kun. Nerijus Pipiras

Gimtajai parapijai

Dėkoju Tau,

Kad lyg nuo stalo ėmiau skonėtis

Amžinąja Duona,

Kad, Amžiną Knygą atvėręs,
troškau pažint gyvenimo slėpinius.

Kad lyg į Betliejų per akmenų
grandinę Tu mane kėlei prisiliest

prie Gyvenimo Iščių,
ragauti kuklų šieno kuokštą –
byrėti grūdų duonoj atlaužtoj.

Dvasiniai skaitiniai

Kun. Nerijus Pipiras

Nekaltai Pradėtoji Švč. Mergelė Marija

Labai labai seniai aplink Romos Santa Marija Magiore baziliką plytėjo kaimas. Bazilikos varpų skambesys, ypač vakarais, sklisdavo labai toli ir atokiausiose apylinkėse gyvenančius žmones kviesdavo maldai. Sykį iš vieno aplinkinio kaimelio išėjo mergaitė. Ji norėjo pasimelsti bazilikoje. Jai atrodė, kad ji puikiai žino kelią nuo savo namų iki bazilikos. Ta pačia proga ji ketino aplankyti ir giminaičius. Bekeliaujant sutemo, ir mergaitė pametė kelio kryptį. Ji tuščiai suko ratu: aplink buvo daug kelių ir kelelių. Atsisėdusi ant akmens mergaitė pravirko. Tačiau niekas naktį tuo keliu neįėjo ir jai negalėjo pagelbėti. Prisiminusi Dievo Motiną, ji ėmė melstis „Sveika, Marija“. Tardama žodžius „melsk už mus, nusidėjėlius, dabar...“ išgirdo gaudžiant

bazilikos varpą. Garsas tęsėsi, kartojosi tarsi koks primygtinis kvietimas naktyje. Mergaitė pradėjo eiti sklindančio garso link ir – takelis po takelio – atsidūrė prie Santa Marija Magiore bazilikos.

Nuo to laiko kasnakt apie pirmą valandą nakties pasigirstanti ir minutėlę skambanti varpą žmonės pavadino „Paklydėliu“. Jis primena kaime šalia Romos kadaise pasiklydusią mergaitę ir daugybę šiandien pasiklydusių viso pasaulio miestuose ir kaimuose. Kasnakt ši varpą keletą kartų už virvutės patempia pačios Švenčiausiosios Mergelės Marijos ranka.

Ar girdime, kaip jis skamba, kviesdamas mus keisti gyvenimo kryptį, iš takelių ir šunkelių grįžti į tikrąjį kelią? Šiandien dėkokime už tai, kad Viešpats

mums padovanojo Mariją, kaip visada skambantį varpą. Tai didžiausia dovana žmonijos istorijoje. Marija, apsaugota nuo gimtosios nuodėmės, tas dieviškasis Tabernakulis yra kiekvieno žmogaus tikslas ir didžioji pagalba. Ji visuomet rodo kelią, kai paklystame, kai mūsų gyvenimus apima tamsa ir neviltis. Ji padeda mums akis kelti į dangų. Ta, kuri dovanojo Dievą žemei, nuolat dovanoja ir mus Dievui. Ji pagelbsti, jei ne nukasti kalvas, skiriančias mus nuo Dievo, tai bent jas apeiti. Ir jei pametame kelią – Marija visuomet randa takelį. Tepadeda Ji visuomet atrasti begalinę Dievo meilę, kurią jau galime ragauti čia ir kuria visiškai galėsime skonėtis kartu su Nekaltai Pradėtaja Meilės, Džiaugsmo ir Tiesos Karalystėje.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Nuostabu, kad visą sovietų persekiojimo laiką nejučia jokiais baimės, nors žinojau, o dažnai ir jaučiau, kad esu sekama. Tik pirmą kartą, kai dar dirbant medicinos institute pas mane padarė krata, o kitą dieną pagal susitarimą turėjau važiuoti susitikti su Eucharistijos bičiuliais, apėmė paniška baimė, kad esu sekama, kad visur tyko pavojai, kad neprotinga taip rizikuoti, kodėl negalėčiau gyventi ramiai kaip kiti. Supratau, kad tai piktojo bandymas išvesti mane iš rikiuotės, ir ėmiau melstis: „Viešpatie, juk aš visada Tavo rankose ir man nieko neatsitiks, ko Tu nenorėsi. Ko man bijoti?“ Ir piktasis sugėdintas pasišalino, o sielą pripildė dieviška ramybė, kuri niekada manęs nebepaliko. O kokia laimė atsiduoti į mylinčio Tėvo rankas!

1976-78 m. Moldovos kunigas Vladislovas ėmėsi rizikingos veiklos Slobodos Raškovo kaime. Nepaisydamas persekiojimų, baudimų ir draudimų, jis ryžosi savo „Betanijoje“ pastatyti bažnytelę. Tai buvo įmanoma tik turint tokius atsidavusius tikinčiuosius kaip Slobodos Raškove. Į darbą įsijungė tikra to žodžio prasme visas kaimas: seni ir jauni, vyrai ir moterys. Dirbo naktimis, ir per trumpą laiką išdygo nedidelė jauki bažnytelė. Gaila, man neteko jos pamatyti, nes tuo metu aš darbavau Gruzijoje (kunigas Janas Sniežinskij išsiprašė, kad mane išleistų jam padėti porą mėnesių į Boržo-

mi). O Slobodos Raškove įvyko kai kas baisaus. Sovietų valdžia, pamačiusi be jos žinios pastatytą bažnytelę, tiesiog užsiuto: apsupo kaimą, žmones išvarė į darbą ir buldozeriu sulygino su žeme bažnytelę bei šventorių. Žmonių skausmui ir sielvartui nebuvo ribų. Kunigas Vladislovas skubia telegrama iškvietė mane grįžti, užsitraukdamas kun. Jano „rūstybę“ už žodžio ne laikymą. Sugrįžusi buvau skubiai išsiųsta į Maskvą pas akademiką A. Sacharovą su prašymu perduoti į Vakarus žinią apie baisų ateistų poelgį su tikinčiais. Namas, kuriame gyveno akad. Sacharovas, buvo nuolat sekamas, nors man teko ne kartą ten apsilankyti, turbūt angelas vis pridengdavo mane savo sparneliu, nes savo menkystėje niekuomet nemokėjau maskuotis, slėptis ar bijoti.

Kaip minėjau, tuomet Lietuvoje buvo leidžiama „Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika“, veikė Tikinčiųjų teisių gynimo komitetas. Visi Slobodos Raškovo tikintieji, to skaudaus įvykio liudininkai, parašais patvirtino ateistų vykdomą tikinčiųjų diskriminaciją, o šią peticiją su parašais man buvo pavesta pristatyti į Lietuvą.

Ir vėl aš kelionėje. Tik užregistravusi bilietą aerouosto kasoje, pamačiau, kad esu sekama. Seklys nesivaržė ir galbūt norėdamas mane išgąsdinti pabrėžtinai neišleido manęs iš akių. Lėktuve jis

susirado vietą, kad galėtų mane stebėti iš priekio, ir visą kelionę prasėdėjau jo akivaizdoje, o mano rankinėje – peticija su tikinčiųjų parašais. Ką daryti? Galiu eiti į tualetą ir viską sunaikinti, bet ar nepareikalaus manęs atidaryti rankinės? Gaila būtų žmonių triūso. Sunaikinti parašus – greitas darbas, juos surinkti nelengva. „Viešpatie, kaip bus, taip bus, esu Tavo rankose!“ – ir ramiai sėdėjau. Visą kelionę laiką nei rankinės neatidariau, nei į seklių nekrepčiau dėmesio, nors negalima buvo nepastebėti įžūlaus jo žvilgsnio. Ir štai lėktuvas leidžiasi Vilniaus aerouoste. Keistas jausmas, galvoju sau: „Mano Tėvyne, gal paskutinį kartą žvelgiu į tavo šventą žemę?“ Buvau 99 procentais tikra, kad mane areštuos. Moldovoje manęs nieiškos, nes dažnokai išvykdavau mėnesiui kitam, o Lietuvoje manęs nelaukia ir nežino, kad atvažiuoju, taip ir dingsiu be žinios. Buvo tik savaitė iki šv. Kalėdų. Padavė trapą, lipu nesidairydam, tačiau laukiu, kada išgirsiu: „Prašu dokumentus!“ Nulipusi apsidairau, mano seklio ir pėdos ataušo, negaliu patikėti savo akimis, nejučia?.. Tik Dievas žino, ar jis iš tikro mane sekė, ar tik norėjo mane pagąsdinti. Kaip ten bebuvė, o man – proga padėkoti Viešpačiui ir dar labiau pasitikėti meilingąja Jo Apvaizda.

(Tėsinys, pradžia nr.:
131-133, 135-137, 141-143)

Parapijos gyvenimo atspindžiai*Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje – jubiliejinių iškilmių kulminacija*

Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje nuo lapkričio 1 d. prasidėjo gausūs renginiai, skirti šios bažnyčios kartinio akmens pašventinimo 80-mečio jubiliejui ir bažnyčios konsekracijos 10-mečiui paminėti.

Gruodžio 26 d., antrąją šv. Kalėdų dieną, pagal tradiciją tą dieną, kai buvo konsekruota atstatytoji Tautos šventovė, šventėme paskutinį jubiliejinių iškilmių renginį, kurį vainikavo iškilmingos šv. Mišios, transliuojamos per Lietuvos televiziją. Šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius SJ, koncelebravo vyskupas augziliaras K. Kėvalas, Šiaulių vyskupas E. Bartulis, Kaišiadorių vyskupas J. Ivanauskas, vyskupas emeritas J. Preikšas, Kauno

arkivyskupijos kurijos kancleris, Kauno Šv. Mikalojaus bažnyčios rektorius ir Benediktinių vienuolyno kapelionas mons. A. Grušas, prelatas prof. habil. dr. S. V. Vaičiūnas, mons. dr. Andres Lavin (Šventojo Kryžiaus ir Opus Dei prelatūra), Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius, parapijos ir Kauno arkivyskupijos kunigai.

Į iškilmes taip pat atvyko Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo tarybos komiteto nariai, LR Seimo nariai, Kauno m. savivaldybės atstovai, bažnyčią padėję statyti bei jos aplinką tvarkyti įmonių atstovai ir visi tie, kuriems brangi yra ši šventovė.

Šv. Mišių pradžioje arkivyskupas S. Tamkevičius SJ pasveikino visus susirin-

kusius į šias iškilmes. Sakydamas homiliją, jis kalbėjo apie antrąją Kalėdų dieną Dievo Žodyje minimą pirmąjį kankinį – šventąjį Steponą, drąsiai skelbusį Gerąją Naujieną, liudijusį Kristaus prisikėlimą. Arkivyskupas pabrėžė, kad būti krikščioniu, liudyti Evangeliją yra nelengva ir šiandien, nes jie užmėtomi, tiesa, žodžių akmenimis, kai gina gyvybę, šeimą, kai pasisako už krikščioniškas vertybes teisės aktuose. Pasaulis nori, kad krikščionys tylėtų. Džiugu nors tiek, kad Lietuvoje krikščionys nepersekiojami, kaip kai kuriose musulmoniškuose kraštuose.

Arkivyskupas trumpai priminė pagrindinius paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios istorijos momentus. Jis citavo

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Lietuvos Respublikos Prezidentą Antaną Smetoną, prieš aštuoniasdešimt metų šventinant bažnyčios kertinį akmenį sakiusi, jog ši „Bažnyčia – tautos laisvės paminklas. Jis ženklina kryžiaus kelius, kuriais teko eiti tautai ir Bažnyčiai. Lietuvių spaudos ir nelaisvės neregėjusi jaunoji karta teatsimena, jog laisvėje augti – nuolat budėti jos sargyboje”.

Homiliją arkivyskupas baigė kviedamas gyventi ištikimai sekant Kristumi: „Ačiū Dievui, kad Kristus Prisikėlimo šventovė šviečia ne tik Kaunui, bet ir visai Lietuvai. Tačiau šioje vietoje per anksti dėti tašką. Graži šventovė yra tik žmogaus proto ir rankų darbas. Šventovė pateisina savo egzistenciją tik tuomet, kai padeda statyti Dievo šventovę žmonių širdyse. Ar statome ją savo širdyse? Ši klausimą keliu visiems: sau, kunigams, tikintiesiems, o

ypač politikams, tautos vadams ir visiems įtakingiems asmenims – ar ne per mažai mylime ir esame atlaidūs, juk Steponas meldėsi ir už savo žudytojus! Ar ne per daug susikoncentruojame tik į ekonomiką ir finansus? Ar ne per daug išjaučiame į globalizacijos procesus ir ar ne per mažai mąstome, kaip išsaugoti sveiką tautos dvasią? Šitai sugebėsime padaryti tik tuomet, jei kasdien savo širdyse statysime šventovę Betliejuje gimusiam ir nuodėmę bei mirtį nugalėjusiam Kristui.”

Šv. Mišiose giedojo Kauno valstybinis choras, vadovaujamas prof. Petro Bingelio. Po palaiminimo už nuopelnus Kristaus Prisikėlimo parapijai ženklą „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ buvo apdovanoti Kauno m. meras Andrius Kupčinskas, LR Seimo narė Rasa Juknevičienė, pastoracinės tarybos nariai Diana ir Germanas Balkai.

Po to arkivyskupas palaimino atminimo ženklą „Kristaus Prisikėlimo bažnyčia 1934-2004-2014“, pritvirtintą prie bažnyčios sienos.

Po iškilmingų šv. Mišių į konferencijų salę susirinkę kviestiniai svečiai dalijosi mintimis, kaip buvo renkamos lėšos bažnyčios statybai, kaip vyko jos atstatymas ir kaip visi nekantriai laukė, kada nušvis šios bažnyčios prisikėlimo šviesa. Apie prabėgusius metus ir atliktus darbus sveičiams priminė parodytas Juozo Ruzgo filmas.

Šios iškilmės buvo graži proga su džiaugsmu prisiminti apie nuveiktus darbus, pabendrauti ir padėkoti tiems pasišventusiems žmonėms, kurie negailėdami laiko, žinių, jėgų statė šią bažnyčią, kūrė savo laisvos tautos naujoms kartoms prasmingą būtį su Dievu. Telaimina visus Viešpats!

Knygos albumo „Kristaus Prisikėlimo parapija“ pristatymas

„Šio albumo tikslas – švenčiant paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios kertinio akmens pašventinimo 80-metį ir Tautos šventovės konsekrovimo 10-metį per fotografijas, trumpus komentarus prisiminti atliktus darbus ir dar kartą prisiliesti prie to, kas nesugriaunama, nesunaikinama, jei tik pasitikime Viešpačiu, pavedame Jam savo kelią ir viską darome Jo šlovei. Tikras džiaugsmas užlieja širdį, kai Dievo dėka pasiekiamas tikslas, kuriam Viešpats buvo numatęs

tave“ (Mons. V. Grigaravičiaus išžanginis žodis iš knygos Kauno Kristaus Prisikėlimo parapija).

Renginyje koncertavo bendruomenės centro „Žaliakalnio aušra“ mišrus choras „Gaida“, vadovaujamas Arvydo Paulausko. Tai buvo pirmasis tik šį rudenį susikūrusio kolektyvo pasirodymas. Labai viliamės, kad jis nenuvylė klausytojų ir kad Žaliakalnio bendruomenės choro dainos ir giesmės dar ne kartą skambės po Tautos šventovės skliautais.

Grudžio 28 d., sekmadienį, 12 val., Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje parapijiečiams ir Žaliakalnio bendruomenei buvo pristatyta knyga albumas „Kristaus Prisikėlimo parapija“.

Leidinių pristatė viena iš tekstų autorių – parapijos pastoracinės tarybos narė Rimutė Lipšienė. Tai knyga ne tik parapijiečiams, bet ir piligrimams, norintiems sužinoti Kristaus Prisikėlimo bažnyčios istoriją.

Nepertraukiamoji 36 val. Švč. Sakramento adoracija Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje – padėką Viešpačiui už bažnyčios atstatymą

Grudžio 12 d., penktadienį, 18.00 val. šv. Mišiomis paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje prasidėjo Švč. Sakramento adoracija, kuri tęsėsi iki sekmadienio ryto. Ši 36 val. nepertraukiamoji Švč. Sakramento adoracija didžiojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje vyko pirmą kartą ir buvo skirta bažnyčios kertinio akmens pašventinimo 80 metų jubiliejaus ir paminklinės bažnyčios konsekrovimo 10-ies metų iškilmėms paminėti.

Šv. Mišias aukėjo parapijos klebonas

mons. Vytautas Grigaravičius. Jis sakė, kad šį vakarą prasidėsianti adoracija – tai kartu laukiamas Kristaus Gimimo šventės ir mūsų padėka Viešpačiui už bažnyčiai suteiktas malones.

Po šv. Mišių monsinjoras giesmėmis, maldomis ir Viešpaties šlovinimu pradėjo Švč. Sakramento adoraciją. 19 val. buvo kalbama rožinio malda, kurią transliavo Marijos radijas. Marijos radijo darbuotojų dėka rožinio malda radijo klausytojai galėjo girdėti ir šeštadienio bei sekmadienio rytą.

Adoruoti Švč. Sakramentą išsipareigojo parapijos institucijos, taip pat Viešpaties pagarbinti atėjo paskirti parapijiečiai, meldėsi bendruomenių nariai, vyko vaikų adoracijos valanda „Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane”.

Tenka apgailestauti, kad tik nedidelė tikinčiųjų dalis įsijungė į budėjimą prie Švenčiausiojo, nors Jėzus nė minutėlei nebuvo paliktas vienas. Tie, kurie budėjo patyrė didelį džiaugsmą, išgyvenę neįpras-toje tyloje ir ramybėje artumą su Jėzumi.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;

redakcijos nariai: kun. Nerijus Pipiras, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis